

Ἔτησία ὄρ. 4. Ἔτησία ὄρ. χρ. 6.
Ἐξάμηνος » 2. Ἐξάμηνος » » 3.

Συνδρομὴ προπληρωτέα.

Δι' ἀγγελίας καὶ διατριβῆς ἰδιαίτεροι συνφωνοῖαι
προπληρωόμεναι.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής καὶ ἰδιοκτῆτης Κ. Γ. Μιχαλόπουλος.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 15.

Γραφεῖα—ὁδὸς Τσαμαδοῦ 10.

Ἀθῆναι, Κυριακῆ, 2 Σεπτεμβρίου 1901

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ὁδοὶ τυχόν ἐκ τῶν κκ. συνδρομητῶν μας μετοικίδωσιν, ἢ ὁδοὶ ἐκ τῶν κκ. συνδρομητῶν μας ἠθοποιῶν, ἅμα τῇ λήξει τῆς θερινῆς περιόδου τῶν μεταβωδινάλλαχθ', νὰ μάς γνωστοποιήσωσιν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν διεύθυνσίν των. Ὅδοὶ δὲ ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν μας ἠθοποιῶν μεταβῶσιν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον, δεῖον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως των ν' ἀποστείλωσιν ἡμῖν τὸ ὑπερβάλλον τῆς συνδρομῆς των, οὔσης ὄρ. χρ. 3 τῆς ἑξαμηνου καὶ ὄρ. χρ. 6 τῆς ἐτησίας.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὸ θέατρον εἶνε τὸ ἀπαύγασμα τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, δημιουργηθὲν ὑπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τῶν Προγόνων ἡμῶν πνεύματος οὐχὶ πρὸς ἡδονὴν τῶν αἰσθήσεων, ἀλλὰ πρὸς καθαρὸν τῆς ψυχῆς. Τὸν καθαρὸν τοῦτον τῆς ψυχῆς ἔχει ὡς σκοπὸν καὶ ἡ Ἐκκλησία.

Τί ἐγένετο εἰς τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν θέατρον; Παρίστατο εἰκονικῶς ἡ ἀρετὴ μὲν βραβευομένη, ἡ δὲ κακία τιμωρομένη. Τί κάμνει ἡ σημερινὴ Ἐκκλησία; Ὑπόσχεται συμβολικῶς τὸν Παραδείσον μὲν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς, εἰς δὲ τοὺς ἀμαρτωλοὺς τὴν Κόλασιν.

Ἄλλ' ἐνῶ τὸ νεώτερον θέατρον ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ συμπλήρωμα τῶν δύο τούτων ἀγνιστηρίων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἀπέβη ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πηγὴ διαστροφῆς τῶν κοινωνιῶν, ἐκλήθη δὲ ὡς καπηλεῖον τῆς Τιμῆς.

Οἱ ἀκόλαστοι τῆς ὕλης λάτρεις κατὰ τὴν μεταγγίαν τοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ Ἀνατολῶν πρὸς Δυσμᾶς, τρέμοντες τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, ἐπέδιδξαν νὰ εὐρωσι διέξοδον τῶν ὁρῶν των εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Θεάτρου.

Ἐπιτρέπουσιν ὁμοῦ τοιαύτην ἐναγῆ ἀνάπτυξιν τοῦ Θεάτρου παρ' ἡμῖν αἱ ἐθνικαὶ παραδόσεις; Ἐὰν τὸ θέατρον ἐθεωρεῖτο ἐν Ἑλλάδι ὡς ἱερὸν σκῆνωμα καθ' ἣν ἐποχὴν ἐλατρεύοντο ὡς θεοὶ τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας τεράστια ἀποκνήματα, πῶς δύναται νὰ θεωρηθῆ κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς τούτους χρόνους, ὅτε τὸ κράτος τῆς ἀπαιτηλῆς φαντασίας κατέριψεν ὁ ἀλάθητος λόγος; Ἀναμφιβόλως τότε βέβαια ἡ Νεωτέρα Ἑλλάς θὰ φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς δόξης της, ὅταν λάβῃ σαφῆ ἔννοιαν τοῦ προορισμοῦ τοῦ Θεάτρου καὶ θέσῃ τοῦτο παραλλήλως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΓΓΕΛΑΚΗΣ

Διὰ νὰ γείνη τοῦτο ὁμοῦ ὀρεῖται εἰς ἐκείνην αὐτὴ νὰ στραφῆ, ἀπεκδεχομένη ἐκ τῆς ἰδίας συνειδήσεως τὸ φῶς, διότι οὐδεὶς ἄλλος λαὸς δυστυχῶς ἀντελήθη τὴν ἀποστολὴν τοῦ Θεάτρου ὡς τὸν δημιουργήσαντα αὐτό.

Τὰ εὐρωπαϊκὰ θέατρα εἶνε οἰκτρὰ πικρὰς τῆς Ἑλληνικῆς.

Ἀποδείξεις ἀψευδῆς τῆς ἀληθείας ταύτης εἶνε ἡ ἐλευθερὴ ἰδέα, ἣν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶχε μορφῶσι: περὶ Θεάτρου ἐν γένει πρὶν ἢ ἀκομῆ ὁμοφύλοι ἠθοποιοὶ καὶ συγγραφεῖς προέλθωσιν εἰς ἀναστήλωσιν τῆς Νεοελληνικῆς Τέχνης ἐπὶ τῶν ἐρείπων τῆς Προγονικῆς.

Ἐπάρχουσι μάλιστα καὶ σήμερον ἀκόμη χωρικοὶ ἐν τῇ Ἑλευθέρᾳ Ἑλλάδι: εἰς τοὺς ὁποίους, ἐὰν προτείνῃ τις νὰ τὸν συνοδεύσωσιν εἰς τὸ θέατρον, θὰ τὸν θεωρήσῃ: τὸσον ἀχρεῖον, ὡτανεῖ τοῖς ἐμπροσθέντες νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν εἰς ἄσπερὸν τινα οἶκον γυναικῶν ἀπολούμενων! Ὡς τοιοῦτον ἐνδιαίτημα πάσης κακοηθείας φέρει, παραλαβούσα ἐκ τῆς ἐσπερίας, τὸ θέατρον ἐπὶ τῶν περὶ τῶν τῆς ἀκούρατος Φήμη, ἀναπέμπων τὰς δυσωδέστερας ἀναθυμιάσεις εἰς τὴν μυρὸβλητον ὄσφρησιν τῶν ἀγραμμάτων μὲν—φεῦ!—ἀλλὰ φιλοτίμων ἀπογόνων τοῦ Σοφοκλέους.

Τιμὴ ὅθεν καὶ δόξα εἰς τὴν Ἑλληνόφωνον ἐκείνην λύραν, ἥτις μὲ τοὺς περι-

παθεῖς ἐκείνους τόνους, οὗς ἐμπνέει ἡ ἡρωικὴ Παλιγγενεσία τῆς γλυκείας ἡμῶν Πατρίδος, θὰ κάμῃ τὴν τυφλὴν ταύτην φήμην ν' ἀνατιναχθῆ, καὶ ρίψῃ εἰς συντρίμματα τὸ ἀπεχθὲς ἐκεῖνο οἰκοδόμημα διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν σεμνὴν κιβωτὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν Προγονικὴν Ἀρετὴν καὶ τὴν Ἠθικὴν τοῦ Ευαγγελίου.

Καὶ ὄντως εὐρισκόμεθα εἰς τὸ εὐάριστον σημεῖον νὰ μνημονεύσωμεν γεγονότος, ὅπερ προδίδει τὴν ἀγνότητα τοῦ λαϊκοῦ τῆς Πατρίδος φρονήματος καὶ τὴν ἐνστικτικὸν αὐτοῦ τάσιν πρὸς τὸ ἀληθὲς Καλόν, τὸ Ἑλληνικὸν ἅμα καὶ Χριστιανικόν.

Ἡ Παιδευομένη Νεότης, ἥτις ἀποτελεῖ τοῦ ἔθνους τὴν Καρδίαν τὴν Παρθενικὴν, τοὺς ζωηροτέρους παλμοὺς ἠσθάνθη εἰς τὸ ἀκουσμα ἐκείνων τῶν δραμάτων, τὰ ὅποια ἐφιλοτέχνησεν τὸ ἀκήρατον πνεῦμα τοῦ Ποιητοῦ ἐκείνου, ὃν ἐγαλοῦχησεν παρὰ τὸν Χελμὸν ἡ Ἑλληνικὴ Οἰκογένεια καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἔχουσαι ὡς σύμβολον τὴν Ἑλληνικὴν Τιμὴν. Ἀπὸ ἔτους δὲ εἰς ἔτος οἱ φοιτηταὶ ἐπιστρέφοντες κατὰ τὸ θέρος εἰς τὰς ἐστίας των ἀναλαμβάνουσι νὰ διδάξωσιν οἱ ἴδιοι εἰς τοὺς συγχωρίους των τὴν «Σκλάβαν», τὴν «Γκόλφω» καὶ τὴν «Ἐσμὲ» διὰ νὰ τοῖς δώσωσι τὴν ἐννοίαν τοῦ Θεάτρου· οὗτοι δὲ ἐκπληκτοὶ διὰ πρώτην φορὰν μανθάνουν ὅτι ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ ἐντρέπωνται εἰς τὸ ἀκουσμα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀθρόοι πρέπει νὰ συρρέωσιν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ νοῦ των καὶ μόρφωσιν τῆς καρδίας των. Μάλιστα δὲ εἰς τὸ Βέλλο τῆς Κορινθίας πληροποροῦμεθα ὅτι αἱ εἰσπράξεις τῶν τοιούτων παραστάσεων, εἰς ἃς οἱ χωρικοὶ σὺν γυναικί καὶ τέκνοις προσέρχονται, ἐνθουσιῶδως, προωρίζονται πρὸς ἀνέγερσιν Ναοῦ! μάλιστα, Ναοῦ!

Καὶ λοιπὸν δὲν εἶνε τοῦτο συναδέλφωσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας πρὸς πραγμάτωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας; Δὲν εἶνε ἐνδείξεις τρανὴ ὅτι τὸ θέατρον ἐν Ἑλλάδι λαβὸν τὴν ἀρχὴν του, ἐν Ἑλλάδι θὰ τελειοποιηθῆ; Καὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐνθαρρύνῃ τοῦτο, ὅπως ἔχωμεν περισσότεραν ὑπόληψιν εἰς τὰ ἔργα τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ νὰ τοὺς ἐνισχύωμεν καὶ νὰ τοὺς τιμῶμεν καὶ νὰ τοὺς γεραίρωμεν, διὰ νὰ δυνηθῶσι καὶ οὗτοι, οὕτω πατριωτικῶς ἐμψυχούμενοι, νὰ δοξάσωσι, τὴν Ἑλλάδα;

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΑ—ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ—ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ

Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικῷ ἱατροῦ

Ἀπὸ δεκαπενταετίας τῶν ἀνω νοσημάτων

Ἐφαρμόζονται αἰτελεῖόταται καὶ νεώταται εἰδικαὶ μέθοδοι τῶν διασημοτέρων εἰδικῶν τῆς Εὐρώπης καθηγητῶν Finger, Fournier, Guyon, Unna κλπ. διὰ τῶν ὁποίων θεραπεύονται ἀσφαλέστερον, ριζικώτερον καὶ συντομώτερον ἀπάσης ἄλλης μεθόδου ἅπαντα τὰ μετὰ δερματικὰ νοσήματα καὶ τὰ μᾶλλον ἐπίμονα δερματικὰ (ἐκζεμα, ψωρίασις κλπ.)

Ἰδιαίτερα αἰθουσα διὰ τὰς κυρίας.

Τέλειον εἰδικὸν χειρουργεῖον.

Ἄκρα ἀσηψία καὶ ἀντισηψία.

Δέχεται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ ἑσπέρας 8-9.

58—ὁδὸς Ἀθηνᾶς—58

Παραπλεύρως Ἀγίας Κυριακῆς)

Ἐὰν θέλετε Ἑλληνικὸν λαόν, οἱ ἰθύνοντες τὰς τύχας αὐτοῦ, προασπίσατε τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον ἀφήσατε αὐτὸ ἀνεπηρέαστον νὰ ἀνδρωθῇ διὰ νὰ σᾶς ἐνισχύσῃ νὰ μεγαλοουργήσῃτε, καὶ καθοδηγήσῃ τὸ βῆμά σας ἐκεῖ ὅπου τὴν Ἐκκλησίαν ἐλάμπρυνεν ὁ ναὸς τῆς Σοφίας.

Ἐκάς οἱ βέβηλοι ἐκάς.

Πύγαδος

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΓΓΕΛΑΚΗΣ

Μεταξὺ τῶν ὀλιγίστων ἠθοποιῶν μας τῶν κατεχόντων τὰ σκῆπτρα ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Θεάτρῳ, συγκαταλέγεται καὶ ὁ Δημήτριος Ἀγγελάκης, ὁ νεαρότατος πάντων, ὁ τόσον ἀγαπητός, ὁ τόσον προσφιλὴς καὶ συμπαθὴς αὐτὸς καλλιτέχνης, διὰ τὸν ὅποιον σεμνύεται οὐ μόνον τὸ ὑπάρχον καὶ δρῶν Ἑλληνικὸν θέατρον, παρ' ἢ ἐπὶ τόσα ἔτη μετ' ἀξιοπαίνου ζήλου, μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ παραδειγματικῆς ἀφοσίωσεως ἐργάζεται, οὐ μόνον τὸ Ἐθνικὸν Θέατρον, εἰς ὃ ἐκ τῶν πρώτων ἐκλήθη, ἐν ἀποτελέσει ἐν ἑκ τῶν κυριωτέρων μελῶν τοῦ καταρτισθέντος θιάσου του, ἀλλὰ καὶ σύμπασα ἡ Ἑλλάς.

Ὁ Δημήτριος Ἀγγελάκης, ὁ πρὸ ἑνδεκαετίας ἄσημος καὶ ἀσθενὴς παῖς, ἐξ ἐνστικτοῦ παρακολουθῶν μακρόθεν τὸ θέατρον, ὁ παρὰ τῶν γονέων του διὰ τὸ στρατιωτικὸν προωρισμένος, μελετᾷ ἐπισταμένως ἕκτοτε τὰ περὶ τὸ θέατρον, ὀνειροπῶν πῶς θὰ τοῦ ἦτο δυνατόν ποτὲ νὰ ἐρμηνεύσῃ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ αἰσθηματὰ τῶν ἔργων τῶν μεγάλων συγγραφέων. Τοὺς κρατίστους τῶν ἡδὴ παλαιῶν συναδέλφων του, ἐθαύμαζε τότε μακρόθεν καὶ ἐπεθύμει σφόδρα νὰ τοὺς ὁμοιάσῃ. Ἡ πρὸς τὸ θέατρον ὁρμὴ του ἦτο ἀκατάσχετος καὶ ἔνεκα τούτου περιφρονήσας τὰ διὰ τὸ στρατιωτικὸν σχέδια τῶν γονέων του, καὶ καταπατήσας πάσας τὰς κακῶς ὑπονοουμένας κοινωνικὰς προ-

λήψεις, ἀνῆλθεν, ὡς ἐρασιτέχνης τὸ πρῶτον εἰς τὴν σκηνὴν, λαθὼν μέρος εἰς τὸν «Ρισχελιέ» παιζόμενον τότε ὑπὸ τοῦ θιάσου Ἀρνωτάκη-Λεκατσᾶ, οἵτινες ἦσαν καὶ οἱ πρώτοι θιασάρχαι καὶ διδάσκαλοί του. Διδῶν ὁ κ. Ἀρνωτάκης τὸ ἐν τῷ Ἀγγελάκῃ περικλειόμενον καλλιτεχνικὸν πῦρ, τὸν ἐκράτησε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ εἰς τὸν «Παράδεισον» τὸ θερινὸν θέατρον τῶν Πατρῶν τὸν ἀνεβίβασεν ὀριστικῶς πλέον εἰς τὴν σκηνὴν ὡς ἠθοποιόν.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ σταδίου τοῦ ὑπεδύετο κωμικὰ μέρη προκαλῶν διὰ τῆς κωμικότητος τοῦ ἀδιάπτωτον τὸν γέλωτα τῶν θεατῶν καὶ τὰ χειροκροτήματα αὐτῶν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁμως ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ μέρος καὶ εἰς δράματα ἑλαφρὰ, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπεδύετο τὰ πρῶτα πρόσωπα λίαν ἐπιτυχῶς.

Ἀπὸ ὀκταετίας ἔγεινε πρωταγωνιστὴς πλέον καὶ ἕκτοτε διαπρέπει ὡς τοιοῦτος εἰς τὰ δράματα καὶ τὰς τραγωδίας ὑποδύμενος πάντοτε τὰ πρωτεύοντα πρόσωπα καὶ ἀνευφημούμενος.

Ὁ Δημήτριος Ἀγγελάκης μελετᾷ ἐπισταμένως οὐ μόνον τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἔργου, ὅπερ θὰ διδασχθῇ, οὐ μόνον ὀλοκληρον αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔργον, ἀλλὰ πάντα τὰ σχέσιν ἔχοντα μετ' αὐτό, εἴτε ἱστορικὴν, εἴτε ἀρχαιολογικὴν, ἢ οἰκονομικὴν ἄλλην ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔργου.

Ἐκτιμᾷ πολὺ ἐκ μὲν τῶν συναδέλφων του τοὺς παλαιούς, τοὺς δρᾶσαντας καὶ προσπαθήσαντας ὑπὲρ τῆς ἀναστηλώσεως τῆς σκηνῆς, ὧν χαίρει καὶ τὴν ἀπόλυτον ἐκτίμησιν καὶ ἐμπιστοσύνην, ἐκ δὲ τῶν νεωτέρων θεωρεῖ ἀξίους θαυμασμοῦ 10—15 ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, οἵτινες ἐργάζονται μετ' εὐσυνειδησίαν καὶ φλέγονται ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ πυρός τῆς λατρείας πρὸς τὸ ἔργον των. Εἰς αὐτοὺς, λέγει, ὀφείλεται μία ἀναγέννησις τῆς Ἐθνικῆς σκηνῆς, μία καταπληκτικὴ πρόοδος μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος. Εὐρίσκει μεταξὺ αὐτῶν πράγματι ἐξέχοντα πνεύματα μετὰ δύναμιν καὶ συναίσθησιν καλλιτεχνικὴν μέδλας δὲ τὰς μικροφιλοτιμίας τοῦ ἐγωϊστικοῦ καλλιτεχνικοῦ ἔργου των, κατὰ βᾶθος ἐξετάζων τις, εὐρίσκει ὅτι ὅλοι μεταξὺ τῶν ἀναγνώριζον ἕκαστος τὴν ἀξίαν τοῦ ἄλλου καὶ τὴν σέβονται.

Ὁ Δημήτριος Ἀγγελάκης ἔχει τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ πρόοδος τοῦ σημερινοῦ μας θεάτρον εἶνε μεγίστη, χωρὶς ποτὲ νὰ ὑποστηρίχθῃ τὸ θέατρον ἀπὸ κανέν ἐπίσημον μέρος. Πᾶν ὅ,τι κάμνουν εἶνε ὑπὲρ τὰς δυνάμεις των, τὸ φέρουν ὁμως εἰς σχετικὸν πέρας. Εἶνε, λέγει, οἱ ἠθοποιοὶ δυνάμεις διεσπαρμέναι, ὑπέκουσαι εἰς τὸν φυσικὸν νόμον τῆς αὐθυπάρξεως καὶ αὐτοσυντηρήσεως. Ἐχουν δὲ τὴν τόλμην νὰ παρουσιάσωσιν ἀπὸ τῆς σκηνῆς μας τὰ ἐξοχώτερα ἔργα τῆς συγχρόνου καὶ ἀρχαίας φιλολογίας ὑποστήριξιν ζητοῦν μόνον, διὰ νὰ στηριχθοῦν καὶ νὰ τὰ στηρίζουν.

Ὁ Δημήτριος Ἀγγελάκης εἶνε ἀληθὴς καλλιτέχνης, ἀγαπᾷ φοβερά τὸ ἐπάγ-

γελμά του καὶ νυχθημερὸν μελετᾷ καὶ τελειοποιεῖται, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ὀλιγοστοὶ τῶν συναδέλφων του κάμνουν. Εἰς τὴν ἐνδελειχῆ καὶ ἐπισταμένην αὐτὴν μελέτην ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχεστάτη ὑπόκρισις του εἰς τὸν «Ρωμαῖον καὶ Ἰουλιέταν», τὸν Ροσβᾶιν εἰς τὴν «Δαλιδᾶν», τὸν Ἐρνέστον εἰς τὸν «Μέγαν Γαλεότον», τὸν Κλαυδίον εἰς τὴν «Ἀέσποιαν τῆς Λυῶν», τὸν Ὀσβάλδον εἰς ταὺς «Βρυκόλακας», τὸν «Θεμιστοκλῆ», τὸν Ρέννον εἰς τὴν «Γαλάτειαν», τὸν Δίκαιον Λόγον εἰς τὰς «Νεφέλας» τοῦ Ἀριστοφάνους-Σουρῆ, διὰ τὰ ὁποῖα αἰσθάνεται ἰδιαίτεράν ἀγάπην, καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους ρόλους. Ἐφέτος κατόπιν μακρᾶς καὶ ἐμβριθοῦς μελέτης ὑπεδύθη τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι τὸν Ἀμλετ λίαν ἐπιτυχῶς, θριαμβεύσας πρὸ τῆς διδασκαλίας τούτου παρηκολούθησεν ὅλους τοὺς μεγάλους ξένους ἠθοποιούς, τοὺς ὑποδουμένους τὸν ρόλον τοῦτον, ἐμελέτησε δὲ βαθεῶς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Δανοῦ βασιλόπαιδος κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν κριτικῶν τοῦ Σαιξπήρου, τοῦ Γκαίτε, τοῦ Σέφερ κλπ. προσδώσας νέαν ὄλως ὑπόστασιν καὶ ζωὴν εἰς τὸ ἔργον. Ἀνεκηρύχθη ὁ Ἀμλετ, οὐ μόνον τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ καὶ τῆς σήμερον.

Ὅλοι οἱ ἐξέχοντες συναδέλφοί του, οἰονδήποτε ρόλον μάθουν ὅτι ἀνέλαβεν ὁ Ἀγγελάκης, τὸ ἀκούουν μετὰ πλήρη τὴν πεποίθησιν, ὅτι θὰ τὸν διεξαγάγῃ μετὰ ἐπιτυχίαν.

Ὁ Δημήτριος Ἀγγελάκης θ' ἀποβῇ εἰς ἕκ τῶν πρωτίστων καὶ κρατίστων καλλιτεχνικῶν παραγόντων εἰς τὸ Ἐθνικὸν Θέατρον, ὅπου προσελήθη καὶ ὅπου ἄλλαι ἐπιτυχίαι περιφανέστεραι τῶν πρὶν, ὡς ἐκ τοῦ περιβάλλοντος, θὰ κατατάξουν αὐτὸν μεταξὺ τῶν πρώτου μεγέθους καλλιτεχνῶν.

Πίκυαν

ΤΟ ΑΛΛΗΛΟΦΑΓΩΜΑ

Ἐν προηγουμένῳ ἡμῶν ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ «Νεοελληνικὴ δραματογραφία» ἐμέμφθημεν τὴν συμπεριφορὰν τῶν διαφόρων λογάδων τοῦ Θεάτρον μας πρὸς ἀλλήλους, χωρὶς νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι νεώτερα πράγματα ἔμελλον νὰ ἐπικυρώσωσι δυστυχῶς τόσον ταχέως τὴν πικρὰν ἀλήθειαν τῶν λόγων μας ἐκεῖνων.

Ἐξηγοῦμεθα :

Εἰς ἀπὸ τοὺς δοκιμοτέρους δραματούργους τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος ἐνστερνισθεὶς τὴν ὑπέροχον ἔμπνευσιν τοῦ μᾶλλον εὐφαντάστου τῆς ἀρχαίας Ρώμης ποιητοῦ ἔτεχνούργησε μίαν ἀριπρεπῆ τραγωδίαν, μετὰ οἰκονομίαν μαθηματικὴν, μετὰ πλοκὴν ἀρμονικὴν, μετὰ ψυχολογίαν τελείαν, μετὰ αἰσθηματὰ μεγάλα, μετὰ πάθη φοβερά, καὶ οἱ συναδέλφοί του δεικνύουν ἀδιαφορίαν, ἐνῶ ὁ λαὸς θαυμάζει ὑπερπληρῶν τὸ θέατρον ἀχειραγώγητος. Τί σημαίνει τοῦτο; Οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐπικράτησιν τοῦ ἀρνητικοῦ πνεύματος παρ' ἡμῖν. Ὅταν δὲν εὐρί-

